

TALE

14. april 2011

JØP/HAK

Beskæftigelsesministerens tale til brug for besvarelse af samrådsspørgsmål AH (REU, alm. del), stillet af Line Barfod (EL)

(Det talte ord gælder)

Spørgsmål AH

Hvad vil regeringen gøre, for at initiativer til at bekæmpe socialt bedrageri ikke modvirker ønsket om, at fraskilte forældre skal samarbejde om børnene, jf. sagen fra Tåstrup Kommune, hver en enlig fraskilt mor skal tilbagebetale boligsikring, børnebidrag mv., fordi hendes forhold til eksmanden betegnes som ægteskabslignende?

Svar:

Jeg vil indlede med at sige, at der er behov for at have fokus på at bekæmpe socialt bedrageri. Jeg går ud fra, at alle her er enige med mig i, at socialt bedrageri er uacceptabelt og svækker sammenhængskraften i vores samfund.

Spørgsmålet for samrådet i dag drejer sig om, hvad regeringen vil gøre for, at initiativer til at bekæmpe socialt bedrageri ikke skal modvirke, at fraskilte forældre kan samarbejde om børnene. Der henvises i spørgsmålet til en sag om en fraskilt mor fra Tåstrup Kommune, som ifølge spørgerens oplysninger skal tilbagebetale boligsikring, børnebidrag mv., fordi hendes forhold til eksmanden betegnes som ægteskabslignende. Der er ikke anført yderligere oplysninger i spørgsmålet.

Jeg formoder, at baggrunden for samrådet er et debatindlæg fra den 23. februar 2011 i Politiken, hvor der under overskriften ”Man straffer folk, der gør sig umage” er henvist til en række artikler fra oktober måned om en konkret sag om

en enlig, fraskilt mor, der - ifølge debatindlægget - skal tilbagebetale sociale ydelser, fordi Høje-Taastrup Kommune ikke vurderer, at hun er enlig. Jeg har ikke nærmere kendskab til sagen og heller ikke til de nærmere omstændigheder eller det dokumentationsgrundlag, der ligger til grund for kommunens afgørelse.

Helt generelt er det sådan, at kommunerne har pligt til at sikre sig, at en sag om udbetaling af sociale ydelser er tilstrækkeligt oplyst. En række sociale ydelser som fx børnetilskud og friplads i daginstitution udbetales på grundlag af, om en borger har status som enlig forsørger.

Personer anses som enlige, når de ikke lever i et samlivsforhold, hvor parterne gennem kontante bidrag, arbejde i hjemmet eller på anden måde bidrager til den fælles husførelse, og hvor samlivet kan føre til ægteskab eller registreret partnerskab efter dansk ret.

Kommunen skal derfor i hvert enkelt tilfælde foretage en konkret individuel vurdering af, hvorvidt der er tale om et samlivsforhold. Der er mange forskellige faktorer, der kan indgå i denne vurdering. Der kan være spørgsmål om, hvorvidt parterne har fælles økonomi, fælles husholdning, gensidig hjælp til husholdning, parternes hidtidige boligforhold, omstændigheder omkring sygdom og en række andre forhold.

Samtidig skal parternes egen beskrivelse af forholdet indgå i vurderingen. Kommunen skal altså foretage en konkret individuel vurdering i den enkelte sag og høre parterne, før de træffer afgørelse.

Justitsministeren har allerede i sin tale redegjort for de politiske intentioner bag forældreansvarsloven. Og jeg er enig med justitsministeren i, at det er helt i tråd med forældrean-

svarslovens intentioner, hvis fraskilte forældre formår at samarbejde med hinanden om forhold, der vedrører børnene.

Men samtidig må jeg slå fast, at intentionerne bag forældreansvarsloven ikke skal bruges til, at man uberettiget forsøger at skaffe sig adgang til sociale ydelser. De sociale ydelser til enlige er målrettet de borgere, der reelt er enlige og har ret til og behov for hjælpen.

Det forhold, at skilte forældre samarbejder om børnene, fører ikke i sig selv til, at der er grundlag for at betragte forældrene som samlevende. Forældrene kan sagtens samarbejde efter principperne i forældreansvarsloven, samtidig med at fx en enlig fraskilt mor kan anses for at være reelt enlig efter en samlet og konkret vurdering.

Men hvis der i stedet er tale om forældre, som har indrettet sig med henblik på at modtage ydelser som enlig forsørger, men reelt har mere eller mindre fælles husholdning, hvor den enes bopæl har karakter af at være en dækadresse, så skal der selvsagt sættes ind over for det.

Det sker ikke for at hindre samarbejdet omkring børnene men for at sikre, at ydelserne udbetales til personer, der reelt er enlige.

Det er min opfattelse, at der ikke er nogen modsætning mellem initiativer til at bekæmpe socialt bedrageri og det forhold, at forældrene, fx efter at være blevet skilt, formår at samarbejde med hinanden om forhold, der vedrører børnene.

Endelig skal jeg gøre opmærksom på, at borgeren kan klage over kommunens afgørelse om ret til sociale ydelser til Det Sociale Nævn. Hvis der er tale om generelle eller principielle problemstillinger, er der mulighed for at indbringe sagen for Ankestyrelsen, der kan beslutte at behandle sagen som tredje instans.